

[Miljøministeren]

Idet der i øvrigt henvises til lovforslaget med bemærkninger, anbefales Folketingets velvillige og hurtige behandling af forslaget.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg tillader mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet.

(Lovforslag nr. L 172).

Forslaget gennemfører Rådets direktiv af 14. oktober 1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet.

Arbejdsgiveren får pligt til skriftligt at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet senest 1 måned efter, at arbejdet er påbegyndt. Oplysningspligten har til formål at klargøre lønmodtagernes retsstilling og skabe større gennemsigtighed på arbejdsmarkedet.

Oplysningspligten omfatter de væsentligste oplysninger vedrørende ansættelsesforholdet, herunder bl.a. oplysninger om arbejdets art, lønmodtagerens titel, ansættelsesforholdets begyndelsestidspunkt, ferierettigheder, opsigelsesvarsler, løn og arbejdstid. Hvis der er tale om udstationerede lønmodtagere, skal arbejdsgiveren endvidere oplyse om udstationeringens varighed, den valuta, lønnen udbetales i, eventuelle fordele i forbindelse med opholdet i udlandet og, hvis dette er aftalt, hvad der skal gælde ved lønmodtagerens tilbagevenden til Danmark.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg tillader mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelser.

(Lovforslag nr. L 173).

Forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelsescentre.

(Lovforslag nr. L 174).

Regeringen har gennem de senere år i højere og højere grad sat fokus på arbejdsmarkedets strukturproblemer og løsningen heraf.

Ved indgangen til 90'erne er erhvervslivets og arbejdsmarkedets situation præget af en overordentlig høj ledighed og stigende krav om produktivitet. Et meget væsentligt led i løsningen af dette problem er at sikre den nødvendige efteruddannelse af den voksne arbejdskraft gennem en målrettet og klart prioriteret uddannelsesindsats.

En koordineret, forstærket og forebyggende arbejdsmarkedspolitisk indsats, som kan øge fleksibiliteten og højne kvalifikationsniveauet i arbejdsstyrken, forudsætter et stærkt arbejdsmarkedsuddannelsessystem med korte erhvervsrettede uddannelser.

Arbejdsmarkedsuddannelserne er et afgørende arbejdsmarkedspolitisk instrument. Udviklingen har imidlertid vist, at der er stort behov for samordning af den samlede indsats inden for voksen erhvervsrettet efteruddannelse, og at det historisk betingede grundlag for styringsstrukturen inden for arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsuddannelserne set i et nutidigt perspektiv er for snævert og i visse tilfælde blokerende for en effektiv udnyttelse af uddannelsesressourcerne.

Der blev derfor i efteråret 1991 nedsat et tværministerielt udvalg med parternes deltagelse til at se nærmere på mulighederne for samordning af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelsesindsats. De foreliggende lovforslag bygger på anbefalinger i udvalgets betænkning fra maj 1992 (betænkning 1234).

Med forslagene bliver der tale om ændringer, som vil betyde, at erhvervsskoler og AMU-centre principielt kommer til at konkurrere på lige vilkår, således at det samlede uddannelsespotentiale kan udnyttes bedst muligt og tomme pladser dermed undgås. Også skolernes styringssystemer vil blive ens, ligesom Kulturministeriets almene voksenuddannelser i højere grad end i dag forudsættes integreret i erhvervsrettede uddannelser, hvor der skønnes at være behov herfor.

Der er tale om en stor reform på arbejdsmarkedsuddannelsernes område. Reformen er både en ajourføring af den første samlede lov på området fra 1985 og en reform, der skal sikre samordning inden for den samlede erhvervsrettede voksen- og efteruddannelsesindsats.

Med forslaget til lov om arbejdsmarkedsuddannelser er der tale om etablering af et system med en stærk placering af arbejdsmarkedets

[Arbejdsministeren]

parter til sikring af systemets evne til og mulighed for at tilpasse udbuds- og efterspørgselssiden.

Der vil som hidtil blive nedsat et uddannelsesråd for arbejdsmarkedsuddannelserne, men det nye råd vil som følge af ændringer i strukturen i øvrigt få en meget central rolle i forbindelse med indstilling til arbejdsministeren om anvendelse af bevillinger. Uddannelsesrådet vil også få afgørende indflydelse på godkendelse af uddannelsessteder til at udbyde arbejdsmarkedsuddannelser. Da undervisnings- og forskningsministeren samtidig fremsætter forslag til ændring af lov om erhvervsskoler, opnås der et mere smidigt system med gensidige godkendelser i en årlig godkendelsesprocedure.

Som noget nyt vil der blive nedsat et mindre antal erhvervsområdeudvalg, som vil få et afgørende ansvar dels for sammenhængen med erhvervsuddannelserne og dels for AMU-bevillingernes anvendelse. Erhvervsområdeudvalgene får dispositionsrammer, inden for hvilke de skal indgå aftaler med uddannelsesstederne om gennemførelse af uddannelse. Erhvervsområdeudvalgene skal sikre, at uddannelsessystemet udvikles i takt med samfundets krav, og at uddannelserne fordeles efter behovene.

Udvalgene nedsættes ved lovens ikrafttræden 1. januar 1994, og det vil derfor være nødvendigt med en overgangsordning, der sikrer fordeling af AMU-bevillingerne i 1994. Fra 1. januar 1995 vil erhvervsområdeudvalgene have deltaget fuldt ud gennem hele processen.

Der vil endvidere være behov for at opretholde et særligt udvalg for erhvervsintroducerende uddannelse m.v. Udvalget vil ikke få en dispositionsramme som erhvervsområdeudvalgene, men kan alene indstille om midlernes anvendelse. Der kan forventes en større udvikling på dette udvalgs område, men med den foreslåede kompetencefordeling er det søgt ikke at foregribe en kommende ændring i den samlede aktiveringsindsats for ledige.

Efteruddannelsesudvalgene vil blive opretholdt, som de er i dag, men det vil være målet at få antallet reduceret og gerne sammenlagt med Undervisningsministeriets faglige udvalg.

Erhvervsområdeudvalgene kan bemyndige efteruddannelsesudvalgene til at varetage deres opgaver, men efteruddannelsesudvalgene

vil samtidig have et selvstændigt ansvar for at følge udviklingen og planlægge uddannelser inden for de respektive fagområder.

Uddannelsesloven er som nævnt ajourført, så den passer til kravene i dag. Det betyder, at offentligt ansatte nu omfattes af lovens målgrupper, når de udfører arbejde, der kan sidestilles med arbejde udført af specialarbejdere, personer med en erhvervsuddannelse og andre grupper (arbejdsledere, laboranter, tekniske assistenter m.fl.) inden for det private område. Det er hensigten at nedbryde de nuværende grænser, hvor der findes selvstændige programmer for hver af disse grupper, og samle uddannelserne under ét program for at imødekomme arbejdsmarkedets behov for bredere og mere tværgående uddannelser.

Samtidig er det i loven fastslået, at de kompetencegivende uddannelser for grupperne – bortset fra erhvervsintroducerende uddannelse og særligt tilrettelagt uddannelse for ledige – som hidtil kan føre til erhvervsuddannelseskompetence efter godkendelse af Undervisningsministeriets faglige udvalg, men det er klart, at korte erhvervsrettede kurser fortsat er lovens hovedformål.

Centerloven svarer i sin opbygning til erhvervsskoleloven. Der bliver tale om selvejende institutioner med afgørende indflydelse for bestyrelserne, der fastlægger, hvilke uddannelser man ønsker at udbyde. AMU-centre og erhvervsskoler vil ved lovens ikrafttræden være godkendt til at udbyde de AMU-uddannelser, de på dette tidspunkt gennemfører. Fremtidige godkendelser vil blive givet i forbindelse med den årlige godkendelsesrunde.

Centrenes selvstyre vil blive opbygget omkring en centerbestyrelse og centrets leder. De nærmere regler for centrenes virksomhed skal fremgå af vedtægter, der godkendes af arbejdsministeren.

Som et led i reformen vil de AMU-centre, der i dag drives af staten (statsskolerne), efter en kort overgangsperiode skulle drives som de øvrige selvejende institutioner.

For at fremme det lokale samarbejde kan der ligesom efter erhvervsskoleloven indgås aftale om samarbejde i et lokalt fællesskab. Dette er ikke obligatorisk, men der vil blive udarbejdet modelforslag, der kan motivere til at indgå i et samarbejde, som forudsættes at omfatte alle relevante uddannelsesinstitutioner

[Arbejdsministeren]

under Arbejdsministeriet, Undervisningsministeriet og Kulturministeriet.

Det er målet med denne reform at opnå et mere effektivt og tidssvarende uddannelsessystem og samtidig fastholde det væsentlige arbejdsmarkedspolitiske instrument, AMU-uddannelserne udgør.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg forslagene til Tingets velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg tillader mig hermed for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø.

(Lovforslag nr. L 175).

Der findes efter arbejdsmiljøloven en række organer, hvis opgave er at bidrage til at sikre arbejdsmiljøet på virksomhederne. Det drejer sig om sikkerhedsorganisationerne, branchesikkerhedsrådene og bedriftssundhedstjenesterne.

Igennem de sidste år har der været udtrykt et stadig større ønske om at integrere arbejdsmiljøet og det ydre miljø, når konkrete problemer på virksomhederne skal løses.

Det nu foreliggende lovforslag skal ses som et svar på denne udvikling.

Lovforslaget indebærer, at sikkerhedsorganisationerne, branchesikkerhedsrådene samt bedriftssundhedstjenesterne får mulighed for ud over arbejdsmiljøspørgsmål at beskæftige sig med ydre miljø-problemer i direkte tilknytning til virksomhederne.

Forudsætningen for, at branchesikkerhedsrådene samt bedriftssundhedstjenesterne kan beskæftige sig med ydre miljø-opgaver, er, at der træffes beslutning herom i de kompetente organer. For bedriftssundhedstjenesten er det bestyrelsen, og for branchesikkerhedsrådet er det selve rådet, der kan træffe beslutning herom. For sikkerhedsorganisationerne gælder, at der skal træffes aftale mellem virksomheden og medarbejderne, såfremt sikkerhedsorganisationen skal beskæftige sig med ydre miljø-opgaver.

Der skønnes ikke at være administrative eller økonomiske konsekvenser for det offentlige i forbindelse med lovændringen.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 14/1 93 om beskyttelse og benyttelse af de danske grundvandsressourcer – en strategi for Danmarks vandforsyning.

(Redegørelse nr. R 12).

Miljøministeren (Per Stig Møller):

1. Indledning

Danmarks vandforsyning er næsten udelukkende baseret på indvinding af grundvand, der ikke skal underkastes en kostbar behandling og rensning, før det kan anvendes til drikkevand. Danmark indtager derved en særstatus i forhold til næsten alle andre lande, der i større eller mindre udstrækning også baserer deres vandforsyning på overfladevand. Grundvand er derfor en ressource, der i Danmark har stor økonomisk og økologisk betydning.

Vi har i Danmark haft og har stadig en billig og god vandforsyning. Men grundvandet trues i dag af forurening fra en række forskellige kilder. Grundvand gendannes og er derfor en fornybar ressource. Imidlertid sker gendannelsen langsomt, specielt hvad angår kvaliteten, og ressourcen bør derfor ikke overudnyttes.

Størrelsen af den grundvandsressource, der kan udnyttes til vandindvinding, uden at vandløbenes vandføring reduceres uacceptabelt, er anslået til ca. 1,8 mia. m³ om året. Det samlede vandforbrug i Danmark kan anslås til ca. 1,2 mia. m³ om året. Væsentlige regionale forskelle i såvel ressourcens som vandforbrugets størrelse bevirker, at der i nogle områder af landet er rigelige ressourcer til rådighed, medens grundvandsressourcen andre steder er begrænset.

Såfremt en effektiv beskyttelse af de grundvandsressourcer, der fremover skal danne basis for vor vandforsyning, ikke gennemføres, kombineret med en aktiv indsats til sikring af besparelser i vandforbruget, vil det få vidtgående følger.

Det er regeringens overordnede mål at sikre tilstrækkelige grundvandsressourcer til de kommende generationers drikkevandsefterspørgsel. I løbet af en ti års periode skal der være igangsat initiativer, som kan sikre den nødvendige grundvandsbeskyttelse. Regeringen vil løbende gøre status over gennemførelsen af disse initiativer, første gang med udgangen af 1994.